

Sygn. akt. III Kp 1274/10

POSTANOWIENIE

Dnia 16 grudnia 2010 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział III Karny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Mariusz Wiązek

Protokolant: Edyta Makowska

Prokurator Prokuratury Okręgowej – nie stawił się zawiadomiony prawidłowo

po rozpoznaniu wniosku Prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia – Krzyki Zachód z dnia 8 grudnia 2010 roku (data wpływu), sygn. akt 2 Ds. 1/10 o przedłużenie tymczasowego aresztowania wobec **K. T.**

na podstawie art. 263 § 2 k.p.k.

postanawia

przedłużyć do dnia **24 marca 2011 roku**, tj. na okres kolejnych trzech miesięcy tymczasowe aresztowanie zastosowane postanowieniem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Krzyków z dnia 8 stycznia 2010r., sygn. akt II Kp 6/10 wobec **K. T.**, s. W. i W. z domu P., urodzonego w dniu (...) we W.

podejrzanego o to, że:

w dniu 3 stycznia 2010r. we W., przewidując możliwość pozbawienia życia A. S. i godząc się na to, zadał mu cios nożem w prawą stronę pleców, czym spowodował u niego ranę kłutą prawej połowy klatki piersiowej, skutkującą masywnym krwotokiem do jamy opłucnowej, przekłuciem płuca i zachłyśnięciem krwią a w konsekwencji zgonem pokrzywdzonego,

tj. o czyn z art. 148 § 1 k.k.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 8 stycznia 2010r., sygn. akt II Kp 6/10 Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Krzyków zastosował wobec K. T. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania uznając, iż popełnienie przez podejrzanego zarzucanego mu przestępstwa zostało z dużym prawdopodobieństwem potwierdzone zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Do chwili obecnej nie wystąpiły żadne okoliczności uzasadniające uchylenie bądź zmianę stosowanego wobec podejrzanego środka zapobiegawczego. Zebrany dotychczas w przedmiotowej sprawie w postępowaniu przygotowawczym materiał dowodowy, w szczególności w postaci zeznań świadka K. J., zeznań świadka M. G. (1), zeznań świadka M. G. (2), zeznań świadka K. K., wyjaśnień podejrzanego P. B., wyjaśnień podejrzanego S. S., a także wyniki okazań, wyniki sądowo-lekarskich oględzin i sekcji zwłok, wyniki oględzin miejsca zdarzenia a częściowo także wyjaśnienia podejrzanego K. T. wskazują na duże prawdopodobieństwo popełnienia przez podejrzanego zarzucanego mu czynu. Wobec powyższego zachodzi ogólna podstawa stosowania środków zapobiegawczych opisana w art. 249 § 1 k.p.k.

Nie ustała, uprawniająca do stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, obawa mactwa procesowego ze strony podejrzanego oraz nakłaniania przez niego innych osób do złożenia fałszywych zeznań lub nieprawdziwych wyjaśnień. Podkreślić należy, że świadkami zdarzenia objętego zarzutem były osoby, z którymi podejrzanego łączą relacje o charakterze rodzinnym i towarzyskim – córka podejrzanego P. T. oraz jej

konkubent A. Ż., którym w związku z niniejszym postępowaniem przedstawiono zarzuty popełnienia przestępstw stypizowanych w art. 239 § 1 k.k. i art. 233 § 1 k.k. oraz partnerka podejrzanego, P. B., której przedstawiono zarzut popełnienia przestępstwa z art. 239 § 1 k.k. Wobec powyższego, zwłaszcza w kontekście wyjaśnień osób, którym zarzucono utrudnianie niniejszego postępowania i udzielanie podejrzanemu pomocy w ukrywaniu się przed organami ścigania, w szczególności S. A. M. i P. B. jako realne jawi się niebezpieczeństwo, że podejrzany może w bezprawny sposób wpływać na treść zeznań świadków i wyjaśnień współpodejrzanych. Nie bez znaczenia jest również, że niektórzy z uczestników śledztwa wyraźnie wskazywali w trakcie przesłuchań, że obawiają się podejrzanego K. T. i jego znajomych.

W ocenie Sądu zachodzi również uzasadniona obawa ucieczki lub ukrywania się podejrzanego. Nie przesądzając o sprawstwie i winie podejrzanego – nie sposób pominąć, że jak wynika z dotychczas zgromadzonych dowodów, podejrzany natychmiast po popełnieniu zarzuconego mu czynu podjął szereg działań zmierzających do uniknięcia odpowiedzialności karnej – zbiegł z miejsca zdarzenia, ukrył samochód, którym się wtedy poruszał i korzystał następnie z pojazdów używanych przez inne osoby, wyrzucił przedmiot stanowiący narzędzie przestępstwa. Następnie podejrzany przez okres ponad trzech miesięcy, będąc osobą poszukiwaną listem gończym i europejskim nakazem aresztowania ukrywał się przed organami ścigania, angażując do pomocy swoich znajomych, w tym T. B. i P. S., którym w związku z powyższym przedstawiono zarzuty popełnienia przestępstw z art. 239 § 1 k.k. Skoro podejrzany podjął opisane powyżej działania w przeszłości zasadne jest przypuszczenie, że pozostając na wolności podejrzany może znów ukrywać się przed organami wymiaru sprawiedliwości, w szczególności za granicą albo w inny bezprawny sposób wpływać na toczące się postępowanie. Podkreślić należy, że jak wynika z wyjaśnień T. B., podejrzany planował wyjechać na dłuższy czas do Hiszpanii albo Maroka.

Co więcej – nie przesądzając w żaden sposób o winie i sprawstwie podejrzanego – należy zważyć, iż prawdopodobieństwo popełnienia przez podejrzanego K. T. zarzucanego mu czynu, przy uwzględnieniu jego doniosłości, wszak podejrzany pozostaje pod zarzutem popełnienia zbrodni z art. 148 § 1 k.k., uzasadnia twierdzenie o realności wymierzenia podejrzanemu surowej kary pozbawienia wolności o jakiej mowa w art. 258 § 2 k.p.k., co stanowi dodatkową podstawę zastosowania środka zapobiegawczego o charakterze izolacyjnym w postaci tymczasowego aresztowania. Grożąca podejrzanemu surowa kara również uzasadnia przekonanie, iż podejrzany przebywając na wolności może utrudniać prowadzone przeciwko niemu postępowanie karne.

W ocenie Sądu jedynie przedłużenie wobec wymienionego izolacyjnego środka zapobiegawczego, jakim jest tymczasowe aresztowanie, pozwoli zabezpieczyć prawidłowy tok prowadzonego postępowania karnego, a tym samym uniemożliwić podejrzanemu podjęcie jakikolwiek ewentualnych prób bezprawnych działań mogących je destabilizować.

W toku śledztwa przeprowadzono liczne czynności procesowe, w celu prawidłowego zakończenia postępowanie przygotowawczego należy je kontynuować. Przede wszystkim nadal niezbędne jest uzyskanie kompleksowej złożonej opinii sądowo- lekarskiej dotyczącej mechanizmu powstania obrażeń u pokrzywdzonego i jego zgonu. Z ostatniego pisma przesłanego przez Zakład Medycyny Sądowej wynika, że opinia ta znajduje się w końcowej fazie przygotowywania i ostatecznie powinna zostać wydana do dnia 16 grudnia 2010r. Podkreślić należy przy tym, że w trakcie opracowywania powyższej opinii, postanowieniem z dnia 30 listopada 2010r. rozszerzono jej zakres. Uzyskanie powyższej opinii pozwoli na wszechstronne wyjaśnienie okoliczności czynu zarzuconego podejrzanemu i przeprowadzenie dalszych czynności oraz podjęcie merytorycznej decyzji kończącej postępowanie w niniejszej sprawie.

Zważyć należy, iż w stosunku do podejrzanego nie zachodzą warunki uzasadniające odstępianie od stosowania przedmiotowego środka zapobiegawczego, określone w art. 259 § 1 k.p.k. Podkreślić należy, że zgodnie z przyjętą linią orzeczniczą obowiązek wykazania tych okoliczności obciąża stronę która domaga się zastosowania powyższego przepisu (por. postanowienie SA w Krakowie II AKz 144/06, KZS 2006/5/40, postanowienie SA w Lublinie II AKA 470/09).

Mając zatem na uwadze, iż środki zapobiegawcze o mniej dolegliwym charakterze niż środek zastosowany, mógłby nie wypełnić swej roli, tj. nie zabezpieczyć w sposób prawidłowy toczącego się postępowania, Sąd – działając na podstawie powołanych przepisów – orzekł jak na wstępie.